

Prolog

Vandet begyndte sin rejse et sted dybt inde i åsen, sprang ud fra en underjordisk kilde med et sådant tryk, at det blev presset opad og tvang sig meter efter meter gennem klippegrund, ler og moræne. Åsen var over 200 meter høj, og uden menneskets hjælp ville vandet efterhånden have tabt fart, have skiftet retning, nedad, det ville søge ud mellem rødderne til løvskovene, som dækkede skrænterne, og slutte sig til en bæk i en af de stejle kløfter, som skar sig gennem åsens sider. Men i begyndelsen af 1900-tallet lå der et stenbrud midt oppe på åsen. Diabas og amfibolit; sorte, hårde bjergarter som egner sig godt til gravsten.

Begærligt hakkede og sprængte man sig dybere ind i bjergget, indtil den dag skakten krydsede vandets vej og tilbød det en nemmere vej ud. Og vandet takkede ved at bruse frem med en kraft, ingen havde forestillet sig. Et halvt års tid senere blev der lukket for pumperne, maskinerne blev kørt væk, og stenbruddet blev forladt.

Efterhånden blev stedet glemt. Vandet forvandlede bruddet til en lille, dyb sø, på tre sider omgivet af mørke, stejle klipper, og på den fjerde et par meter strandbred. Skoven lukkede tilkørselsvejen, og underskoven generobrede området, indtil alt, der var tilbage, var de overgroede ruiner af de gamle barakker og en lysning ved strandbredden, der hvor stenskærverne var pakket så hårdt, at intet liv formåede at trænge gennem dem.

Først i 60'erne, da skovmaskinerne krævede nye tømmerveje, genopdagede man stenbruddet. Selvom det egentlig var forbudt at tage derud, blev stedet efterhånden et yndet bade-sted for egnens unge. Et godt sted at mødes og gøre, hvad man ville, uden at være hæmmet af overvågende blikke. På det tidspunkt vidste ingen, hvor dybt stenbruddet var. En del hævdede, at vandet fortsatte 20 meter under overfladen, andre 40. Nogle påstod endda, at stenbruddet var bundløst, hvordan det så end skulle kunne lade sig gøre.

Der gik mange rygter om, hvad der gemte sig nede i dybet. Bilvrag, tyvekoster, efterladenskaber fra for længst forsvundne mennesker. Skrøner, som man ikke kunne tjekke efter, og som derfor blev mere fantastiske, jo flere gange man fortalte dem. Men to ting var alle, som havde besøgt stenbruddet, enige om: at det sorte vand var så dybt, at selv ikke den skånske højsommer formåede at hæve temperaturen op over 20 grader. Og at nogle af de unge mænd, der valgte at klatre op ad den fjerneste klippevæg for at kaste sig ud fra det allerhøjeste punkt, før eller senere ville slå sig selv ihjel.

Det tog fire brandmænd at få kroppen op af vandet. Strandbredden var stejl og fuld af spidse sten, som gjorde det svært at finde fodfæste. Et par gange snublede en af mændene og mistede grebet. Det var næsten, som gjorde vandet modstand og forsøgte at holde på liget så længe som muligt.

Lidt på afstand så det ud, som om den unge mand sov. Han lå på ryggen, øjnene var lukket, og de blege ansigtstræk så fredfyldte, at man kunne forestille sig, at han ville vågne når som helst.

Men da han landede på båren med et tungt og ubehageligt bump, brast illusionen. Koldt vand løb fra den unge mands tøj og lange, lyse hår, det førte blod fra hans knuste bagehoved

med sig og dannede lyserøde søer på båren, hvor det samlede kræfter, inden det fortsatte ned i skærverne på den hårde jord og forsvandt ned i mørket igen.

Vand søger altid tilbage til det laveste punkt, tænkte politimanden, som stod nogle meter væk. Et kort øjeblik tænkte han på, om han skulle notere den iagttagelse ned, bladde frem til sidste side i bogen, hvor han gemte den slags tanker. Små refleksioner, som egentlig ikke havde noget med politiarbejdet at gøre, men som alligevel skulle skrives ned, måske for at skabe en balance i alt det andet, han skrev. I stedet fortsatte han på den side, han allerede var i gang med.

Øverst havde han skrevet sted, tidspunkt og dato, kun få minutter efter at han var steget ud af politibilen.

Mörkaby stenbrud, 05.54, 29. august 1990.

Nedenunder havde han gjort plads til navnene på de fire unge, der stod foran ham med gråblege ansigter og blikke, der forsøgte at undgå båren, men næsten automatisk blev trukket derhen. Politimanden vidste, hvem de var, hvilken årgang de var, om de boede på åsen eller nede i byen, han vidste endda, hvad deres forældre hed og arbejdede med. Normalt var det det, han godt kunne lide ved at arbejde herude på landet; kendskabet til folk, fællesskabet. Men denne morgen ville politimanden for første gang nogensinde ønske, at han arbejdede i en by. Han skrev navnene ned, et på hver linje.

Alexander Morell
Carina Pedersen
Bruno Sordi
Marie Andersson

De var alle atten-nitten år gamle, ligesom den unge mand på båren, og så sent som i juni havde han set dem alle fem køre gennem byen på den samme studentervogn. De havde

drukket dåseøl, fløjtet, viftet med studenterhuen og skrålet glæden over fremtiden, som ventede, ud over verden.

Simon Vidje, skrev han længst nede på listen og understregede navnet med to sorte streger. Han havde vidst, hvem offeret var, et stykke tid nu, men der var alligevel noget ved at se navnet på skrift, som gjorde situationen endnu mere uhyggelig. Alle i hele Nedenås Kommune vidste, hvem Simon Vidje var. Et vidunderbarn. Én ud af en million. En der skulle erobre verden, besøge fantastiske steder og tage sin hjemegn og alle, der boede der, med på sin rejse. I stedet sluttede hans historie her; i det kolde, sorte vand midt ude i ingenting, kun nogle få kilometer fra hans hjem.

Politimanden hørte radioen knitre, derefter lød en grov, velkendt stemme med instruktioner, som han straks kvitterede for.

“Din far er på vej, Alex,” sagde han derefter til den ene af de fire unge, en veltrænet mand med udstående bryderører og brede skuldre, hvis navn stod øverst på siden. Han fik et kort nik til svar.

Politimanden kiggede på de fire unge endnu en gang, rynkede panden og noterede noget neden under deres navne.

Marie Anderssons tøj er vådt, skrev han. Alexander Morells, Carina Pedersens og Bruno Sordis tøj er tørt.

Måske var det blot en betydningsløs observation. Et faktum uden nogen som helst værdi. Det var i hvert fald det, politibetjenten ville hævde senere hen, da bemærkningen havde sneget sig ind i politirapporten, og folk begyndte at spørge ham, hvad de femten ord egentlig betød.

Men politimanden var stadig uvidende om alt det svære, der ville komme. Det eneste, han vidste, var, at han havde et arbejde at udføre. Spørgsmål at stille og svar at skrive ned på siderne i sin notesbog.

“Hvad var det egentlig, der skete?” spurgte han med så blid

en stemme, han kunne. Ingen af de fire unge svarede. Deres blikke havde opgivet at kæmpe imod og var til sidst landet på båren, hvor det lyserøde vand fortsat løb fra Simon Vidjes knuste hoved og videre ned mod det laveste punkt, længere ned i mørket.

1

Efteråret 2017

Den lange, bugtede stigning op ad åsen er brat, kantet af kløfter skabt af vandløb og høje løvtræer. Glødende farver som spejler sig i bilens lak, inden de strækker sig op mod den høje himmel.

“Den svenske sommer vælger den helt rigtige måde at dø på,” plejede Håkan at sige. “Én gigantisk farveeksplosion, inden det evige mørke, that’s the way to go, er det ikke, Anna?”

Derefter begyndte han at nynne riffet til *Out of the Blue* og spillede luftguitar til Agnes, og hun lo, så de var ved at kvæles. Håkan kunne godt lide efteråret, elskede at være udenfor. At campere, klatre, vandre i fjeldet. De var unge dengang, han og hun, Agnes var stadig lille, gyngede let i bæreselen på hans ryg. Det er femten år siden, og alligevel kan hun hente mindet frem når som helst. Og sangen.

“It’s better to burn out, than to fade away,” synger Neil Young.

Alligevel var det det, Håkan havde gjort. Han var langsomt tonet ud, out of the blue og into the black, indtil det eneste, der stod tilbage efter ham, var en hvisken i hendes hoved.

Søde Anna, hjælp mig!

Anna skruer op for taleradioen, som Agnes valgte, inden hun som sædvanligt vendte al opmærksomhed mod sin telefon. De har kørt længe, næsten syv timer nu, men den sam-

lede mor-datter-samtale kan ikke have varet meget længere end ti minutter. Hun strammer grebet om rattet og klistrer blikket til asfalten. Undviger træerne, himlen og farverne, som skærer direkte gennem hende. Barberblade i rødt, guld og blå.

Hun hader efteråret. Hader det.

Tre nøgler hænger og dingler i nøglebundtet i tændingen. Den første passer til villaen på Äppelviken, som ikke længere er deres hjem. Den anden nøgle er til Håkans lejebolig og burde egentlig være afleveret i vinter, da auktionshuset havde tømt de triste små værelser. Nøgle nummer tre passer til hendes kontor hos amtspolitiet i Stockholm. Hun ved godt, hun burde have afleveret den i forgårs sammen med sit adgangskort, men hun lod den alligevel blive i bundtet.

For tager du nøglen ud af bundtet, må du gå linen ud, hvisker Håkan til hende. *Fjern dem allesammen. Ikke bare nøglerne, men også låsene, dørene, rummene – minderne.*

Hun mumler, at han skal holde sin kæft.

Naturen oppe på åsen er helt anderledes end for foden af den. Det åbne landskab er blevet erstattet af løvskov og små kuperede enge omringet af bastante stengærder. Hvide køer glør på dem, når de kører forbi. De synes næsten at forstå, at de er tilflyttere. Landevejen, som løber oppe på åsens ryg, har godt nok en midterstribe, men den er stadig så smal og bugtet, at hun automatisk sætter farten ned, når der kommer modkørende. Da de nærmer sig krydset, synes gps'en at tøve. Hun forstår godt hvorfor. Vegetationen i rabatten langs den lille sidevej er blevet slået, og gruset er mørkebrunt og nyt. Blikskiltet med teksten "Tabor" er derimod gammelt, ser næsten lidt rynket ud, som har man krøllet det sammen og forsøgt at glatte det ud igen.

Agnes har Milo på skødet, og da landevejen forsvinder i

bakspejlet, sætter den hvide terrier poterne mod døren og trykker snuden mod ruden. Halen pisker ivrigt, som om hunden kan genkende stedet, men det er jo umuligt, for han har aldrig sat en pote i Skåne før. Agnes kigger fortsat ned, hendes tommel farer hen over skærmen.

Anna skæver til uret. Flugtbilen er en time bagud. Flyttebilen, retter hun sig selv for femte gang. Det er en flytning, ikke andet.

Sikkert, hånler Håkan inde i hendes hoved. Hvem er det, du tror, du narrer?

Hun skruer op for radioen for at bringe ham til tavshed. Hun genkender sangen, en af de få nye, hun rent faktisk godt kan lide.

“Den her er god! Zara Lah-hrsson,” siger hun, mest i et forsøg på at bryde stilheden, og træder direkte i fælden. Navnet sætter sig fast som et lille gisp, og Agnes sender hende en af de der lyde, der er en mellemting mellem et suk og et fnys, uden så meget som at hæve blikket. Hendes sekstenårige datter har et utal af metoder til at straffe hende: at farve sit smukke hår knaldrødt, ringen i næsen eller de fem i det højre øre. De hul-lede jeans, den mørke makeup, militærjakken, de udtrådte Converse, hele oprørsuniformen, som har fjernet næsten alle spor af den Agnes, hun var engang. For slet ikke at tale om sværmeriet for venstrefløjen, ultrafeminismen, lappen på tø-jet med teksten “All Cops Are Bastards” eller alle de andre lumske landminer, som Anna tvinges til at navigere rundt om, hvis ikke hver eneste samtale mellem dem skal ende i en eks-plosion. Og alligevel er ingen af straffene lige så effektive som den, hendes datter anvender lige nu. Tavshed.

Folk åbner sig normalt for Anna. Håkan sagde altid, at det skyldtes hendes udstråling. I virkeligheden kommer det hele af hendes stammen. Hun ved, at den knap registreres; et lille hak på visse lyde, som nogle gange kan forudses, andre

gange ikke. Faktum er, at hun ikke havde tænkt på sin stammen som et problem, før hendes forældre engang i de små klasser sendte hende til en talepædagog. Resultatet var, at hun begyndte at undgå at tale og fokuserede på at lytte. De fleste mennesker lytter kun med et halvt øre, de sidder mest og tænker på det, de selv vil sige næste gang, og misser derfor det, der bliver sagt. Ikke kun selve ordene og nuancerne i stemmen, men også de ufrivillige små mikrosignaler, som mennesker hele tiden afgiver. Hovedrysten, fagter, grimasser, pauser. Tegn, som nogle gange er det stik modsatte af det, de siger. Det var sådan, hun forstod, at hendes forældre skulle skilles. Og at Håkan var hende utro.

Agnes' tavshed gør hende derimod bevidst om hvert eneste ord, hver eneste stavelse, som kommer over hendes læber, og på en eller anden måde flytter opmærksomheden sig til hendes talecenter. Bliver til en elektrisk forstyrrelse i kommunikationen mellem hjerne og mund, som får hende til at fremstå som usikker, og hun hader det, for hendes stammen har ikke noget som helst med usikkerhed at gøre.

Træk vejret, træk vejret.

Hun kigger sig i bakspejlet, kan se, at hun har bidt tænderne hårdt sammen på den måde, hun ikke bryder sig om. Det mørke hår og øjnene har hun arvet fra sin far, og den lidt kantede næse, men det bitre udtryk er så afgjort hendes mors. Hun virrer med hovedet for at ryste det af sig, forsøger at overbevise sig selv om, at hun gør ret i at følge skolepsykologens råd om at udvise tålmodighed og undvige konfrontationer, hvilket er så pokkers nemt for ham at sige, eftersom han kun har set Agnes en time om ugen og ikke skal bo sammen med hende.

Træk vejret ...

Skoven lukker sig tættere om grusvejen, og Milo trykker sig fortsat ind mod ruden med små ophidsede pibe-

lyde. Hunden er en klassisk Håkan-idé. Han stod bare der i entréen på Agnes' 14-års fødselsdag med hunden i favnen. De havde lovet hinanden ikke at blive en stereotyp, havde lovet at holde en forsonlig linje og undgå at blive en skilsmis-sens modstykke til good cop, bad cop. Og alligevel var det præcis sådan, det var blevet.

Håkan fik hovedrollen som den hyggelige, elskede far, mens hun selv, uden at hun rigtigt vidste, hvordan det var gået til, var blevet tildelt den klichéagtige birolle som den triste, smålige mor, som prædikede regler og ansvar. Som brød sig så lidt om dyr, at hun ikke undte sin egen datter en hundehvalp. Så derfor havde hun givet sig, havde lukket køteren ind i huset, alene for at vise, at hun søreme også kunne være cool og spontan. Det havde ikke hjulpet.

Milo piber igen, højere denne gang, som om han inde i mørket mellem træerne ser noget, kun en hund kan opfange. Sikkert kaniner. Den dumme hund er vild med kaniner og kan jage dem i timevis, hvis det lykkes ham at stikke af, og det gør det ganske ofte. Terrieren er både hyperaktiv og forkælet og behandler hende desuden som luft, næsten ligesom Agnes. Men hun kan ikke benægte, at Milo elsker Agnes over alt andet. Og hun ham. Indimellem tager hun sig selv i at være jaloux på deres relation, selvom det er latterligt.

Sidevejen snor sig dybere ind i skoven, de brændende blade lukker sig tæt over deres hoveder, og vejen fortsætter med at stige, selvom hun for et kort øjeblik siden var næsten sikker på, at de havde nået åsens top.

“Trykker det også i dine ører?” forsøger hun med så neutral stemme som muligt.

“Mm,” mumler Agnes. Hun løfter fortsat ikke blikket fra skærmen.

Fem minutter senere runder de en bugt og triller ind på en aflang gårdsplads. Løvskovens bøjer sig ind fra begge langsi-

der, og trætoppene lukker sig så tæt over dem, at der kun er et par meter himmel imellem. Et langt udhus læner sig op ad træstammerne på den venstre langside, og længst væk i den modsatte ende klatrer en smuk, gammel murstensbygning videre op ad skrænten. En mørk bil holder foran bygningen. Da de nærmer sig, kan hun se, at en firkant af de rødbrune mursten mellem stueetagen og første sal er hvidpudset. Længst til venstre står årstallet 1896, og efter det ordene "Se Herrens bjerg" med snirklede bogstaver.

Pladsen og huset er smukkere end på billederne, og alligevel er hun med ét nervøs. En vag fornemmelse af uro, som hun ikke rigtigt kan eller vil sætte ord på, har sat sig i mellemgulvet.

Da de triller op foran huset, forvandler Milos piben sig til en ophidset gøen. Han kradser vildt med poterne mod døren, kaster sig ind mod ruden, som forsøger han at knuse ruden.

"Hvad er der med dig, lille ven?" Agnes forsøger at trække ham ind til sig, men terrieren stritter imod. Kaster sig igen ind mod ruden, denne gang med et tydeligt bump, som efterlader en stor plet savl på glasset.

"Stop, Milo!" Agnes forsøger at få fat i hans halsbånd. Hunden snurrer rundt, hvæser og viser tænder, og Agnes taber sin mobiltelefon ned mellem sæderne.

"Milo, fy!"

Hendes chokerede tonefald får tilsyneladende hunden til at falde ned. Han smutter ned på gulvet og gemmer hovedet bag Agnes' kamerataske.

"Milo har aldrig snapped efter mig før," siger Agnes og lyder næsten, som om hun er ved at græde. "Aldrig!"

"Han er nok tissetrængende," siger Anna. "Du kan jo se, han skammer sig. Luk ham ud, så går det nok." I samme øjeblik bildørene går op, kaster den lille hund sig ud forbi Agnes' ben og forsvinder som en hvid streg ind mellem træerne.

“Milo, Milo, kom her!” Agnes får kameratasken til sig og løber efter hunden, så gruset står op omkring de slidte gum-misko. Anna bliver stående uden for bilen. I dag har hun ikke lyst til at løbe efter Milo. Desuden er det jo, som Agnes køligt plejer at påpege, heller ikke hendes hund.

Hun kan høre terrieren gø ophidset inde fra skoven og Agnes, der brøler ad ham. Hun kan ikke lade være at smile en smule skadefro. Dumme hund.

Hun betragter den anden bil. En nyvasket Passat af nyere dato. Ingen barnesæder, McDonald’s-papir på gulvet eller Peter Plys-solskærme i ruderne. En Ramlösa-dåse i holde-ren mellem sæderne er det eneste, som antyder, at bilen har en ejer.

Hun strækker sig let, tager et par dybe åndedrag. Efterårs-luften er klar, dufter af jord og fugtigt løv og fejer ubehaget væk og erstatter det med spændt forventning. De er fremme nu. Fremme ved hendes nye hjem. Hun konstaterer endnu en gang, at Tabor er mindst lige så smukt som på billederne, og det er trods Agnes’ triste humør og Milos flugtforsøg en ganske god begyndelse på hele den her ... *flugt*, hvisker Håkan, inden hun når at stoppe ham.

Gårdspladsen er nyrevet, småstenene ser nylagte ud, og vinduer, døre og vindskeder er nymalede. Nogle af tagste-nene er lysere, de er altså for nylig blevet skiftet ud. Den smukke gamle murstensbygning har to døre. En stor dob-beltdør, altså teknisk set en port, helt ude i hjørnet i højre side. En tværstang i stål med en stor hængelås antyder dog, at den ikke længere er i brug.

Den anden dør sidder lige til venstre for bygningens midte, kun nogle meter fra der, hvor hun står. Den er grøn og hviler på en trappesten, der er en meter bred og blankslidt af tusind-vis af skridt. Inden hun når at træde nærmere, åbnes døren, og en mand på hendes egen alder kommer ud.

Han er cirka 1,80 og har briller med sort stel. Jakke og slips, men jeans i stedet for habitbukser.

“Jamen hej, du må være Anna Vesper,” siger manden og rækker hånden frem. “Lars-Åke Gunnarsson, Advokatkontoret Gunnarsson. Men kald mig bare Lasse, det gør alle.”

Hun kan genkende Gunnarssons dybe telefonstemme fra dagen før, men der er et eller andet ved ham, som ikke rigtigt passer sammen. Det lader til, at Kald-mig-bare-Lasse har opfanget hendes tøven.

“Du havde ventet dig en noget ældre mand, ikke? Du er ikke den første. Folk her på egnen begyndte at forveksle mig med min far, allerede inden jeg fyldte tredive. Det blev ikke bedre af, at vi drev virksomhed sammen i mange år og havde samme telefonnummer.”

Han smiler, fremviser sine tænder, der, hvis hans kontor havde ligget i Stockholm, ville have være perfekt symmetriske og unaturligt porcelænsghvide, men som i stedet er helt normale for en mand, der nærmer sig de halvtreds.

“Nu spiller min far golf på Mallorca, mens jeg holder skuden flydende.” Han slår en latter op, får hende til at le med.

Hun er i virkeligheden ikke specielt begejstret for jurister eller advokater, kan knap nok holde sin egen ud. Men der er noget ved Kald-mig-Lasse, som gør det svært ikke at synes om ham. Det lyse, skrå pandehår, som sikkert ikke er naturligt lyst, får ham desuden til at ligne etiketten på Kalles Kaviar.

Hun lader blikket snige sig ned til hans venstre hånd. Ingen vielsesring, ikke engang et aftryk eller en lille hvid streg. Hendes højre tommelfinger glider ubevidst hen over inder-siden af hendes egen venstre ringfinger. Hun synes stadig, hun kan fornemme den lille fordybning, selvom der er gået næsten to år nu.

“Så hyggeligt, at I har valgt at bo her og ikke inde i byen. Tabor er noget ganske særligt.”

Kald-mig-Lasse smiler, laver en bevægelse hen mod bygningen bag sig, som om han var ejendomsmægler og ikke familieadvokat.

“Jeg ved ikke, om jeg allerede har fortalt det, men huset blev bygget i 1896 som en missionskirke. Der går en gammel historie om, at en missionspræst helbredte et sygt barn og fik grunden og materialer til byggeriet som tak, men det er nok kun en skrøne. Vækkelsesbevægelsen voksede frem overalt i slutningen af 1800-tallet, og missionshusene poppede op i hver en lille afkrog. Der var tre mere i kommunen, men Tabor er det eneste, der står endnu. Skal vi gå ind?”

“Jeg må hellere vente på min datter. Hendes hund stak af.” Hun opdager, at råbene og hundens glammen fra skoven er fortsat, mens de har talt sammen. Hun burde vel tjekke, hvordan det går, om ikke andet så tilbyde sin hjælp, men faktum er, at hun nyder en kort pause fra Agnes og hendes passivt-aggressive opførsel.

“Vi kan vel gå ind i køkkenet så længe. Jeg lader yderdøren stå åben, så kan hun selv finde ind,” foreslår Kald-mig-Lasse, som havde han læst hendes tanker. Hun tøver endnu et sekund.

“Selvfølgelig,” siger hun så og besvarer hans smil.

De går ind i en entré med flere lave døre og til venstre ud i køkkenet. Tabor er smuk også indenfor. Tykke murstensmure, bjælker i loftet, gamle plankegulve og sprossede vinduer. Midt i køkkenet brænder et gammelt brændekomfur. Kald-mig-Lasse må have været her et stykke tid, for rummet er behageligt varmt og dufter hjemligt, og det forstærker kun den beroligende energi, den gamle bygning udstråler.

“Huset og jorden blev købt af familien Vidje lige efter Anden Verdenskrig. Vækkelsesbevægelsen var for længst klin-

get af på det tidspunkt, og bygningen var mere eller mindre forladt. Kaffe?”

Han peger hen på en spritny Moccamaster på køkkenbordet, hvor kaffen er i færd med at løbe ned gennem filteret.

“Tak, meget gerne.”

Han tager to blå stentøjskrus, og hun forstår, at selv køkkenet må være nyrenoveret ligesom husets ydre. Køkkenlåger og bænke ser godt nok antikke ud, men gennem duften fra brændekomfuret og kaffemaskinen kan hun tydeligt fornemme duften af savsmuld, maling og lim.

“Tabor var arbejderbolig i mange år. Familien Vidje drev, ligesom i dag, både skovbrug og frugtplantager, så man ansatte mange sæsonarbejdere, som havde brug for et midlertidigt sted at bo.”

Hun tager en slurk af kruset og kigger ud gennem et af de sprossede vinduer. Nede ved skovbrynet er alt stille. Den dårlige samvittighed har indhentet hende, og hun er begyndt at blive urolig. Hvorfor hjalp hun ikke Agnes med at fange den dumme hund? Det her hus er jo deres nye hjem, en ny begyndelse.

“... siden da har det som sagt fungeret som atelier i mere end femogtyve år,” fortsætter Kald-mig-Lasse, og det går op for hende, at hun har misset en bid af hans fortælling.

“Du sagde, at I havde en Karl-Jo derhjemme, var det ikke sådan, Anna?”

Hun nikker.

“Mine forældre havde et af hans litografier i den fine stue. Jeg sneg mig nogle gange ind for at sidde og kigge på billedet, for jeg syntes, det var så fint.” Hun stopper op, trækker vejret. Karl-Jo stammede også, kan hun høre sin far sige. Så, ser du, Anna, man kan stadig blive til noget.

“Hvad skete der med litografiet?” spørger Kald-mig-Lasse
“Det kan være en del værd i dag.”

Hun trækker på skuldrene. "Mine forældre blev skilt, da jeg var ti. Min far tog det med, og jeg har ikke set det siden."

Og stort set heller ikke ham, tilføjer hun stille for sig selv.

"Det var en skam." Juristen trækker luft ind gennem tænderne. "Karl-Jo regnes jo, som du sikkert ved, for en af de fremmeste i sin generation, og priserne på hans værker er steget voldsomt. Et af hans større oliemalerier blev solgt på Bukowskis for et par år siden for næsten fire millioner."

Hun kan høre en motor og kigger op igen. En pickup kommer langsomt trillende ind i den anden ende af gårdspladsen. Det er en ældre model, sikkert ti-femten år gammel. Bilen standser ved skovbrynet, hvor Milo og Agnes forsvandt. Man kan stadig opfange hundens gøen og råbene derindefra. Føreren af pickuppen hopper ud, men han bevæger sig så hurtigt, at hun kun får et glimt af ham, inden han forsvinder ind mellem træerne. En mand i oilskinsjakke, gummistøvler og sixpence.

"Som du allerede har set på plantegningen, jeg sendte, er der to værelser, vaskerum, arbejdsværelse og en stue i stueetagen, men jeg tænkte, at vi skulle begynde i prædikosalen."

Kald-mig-Lasse synes ikke at have lagt mærke til bilen. Han har åbnet en af dørene i entréen, bag hvilken der gemmer sig en stejl trappe. Stærkt lys falder ned fra rummet ovenpå, det udvisker næsten de øverste trin. Juristen tilbyder hende at gå op med en armbevægelse, men hun tøver. Det er ti minutter siden, Milo forsvandt. Hun burde afgjort gå ud for at tjekke, hvordan det går med Agnes, ikke mindst nu hvor den fremmede er dukket op. Han kan høre hunden gø igen.

"To sekunder," siger hun og går tilbage ud gennem den åbne yderdør og stiller sig på trappestenen. Hun skygger for øjnene, forsøger at kigge ind i halvmørket mellem træerne. Hun opfanger bevægelse.

Agnes kommer ud. Ved siden af hende går manden med

oilskinsjakken. Han har Milo under armen, men han stritter ikke imod, som han plejer, når nogen forsøger at holde ham; han hænger helt stille. De stopper op ved mandens bil og snakker sammen. Samtalen ser munter ud, og et øjeblik senere åbner Agnes kameratasken, hun har over skulderen, og begynder at fotografere oilskinsmanden og hunden.

“Agnes!” Hun ved egentlig ikke, hvorfor hun råber, fortryder, allerede inden hun har lukket munden igen.

Til hendes store forundring løfter Agnes hånden og vinker. Så tager hun et par billeder mere, inden hun og oilskinsmanden går op mod huset.

Halvvejs over gårdspladsen sætter manden Milo ned på jorden. I stedet for at styrte direkte tilbage i skoven trasker terrieren glad af sted ved mandens side. Pelsen er fuld af jord, munden åben, tungen hænger ud i den ene side. Blikket er som klistret til oilskinsmanden. Agnes fortsætter med at tage billeder af dem. Først da de kommer nærmere, forstår hun hvorfor. Manden har et kantet, vejrbit udseende, som sammen med hans sixpence, oilskinsjakken og den ternede skovmandsskjorte, han har på indenunder, får ham til at ligne en ældre svensk udgave af *The Marlboro Man*. Han ser ud til at være i tresårsalderen, kroppen er slank, og han bevæger sig afslappet, som et menneske, der er vant til at være udenfor. Noget i oilskinsmandens blik siger hende, at han er betydeligt ældre, end han ser ud.

“Klein,” siger manden, da de er kommet op til døren. Håndtrykket er tørt og fast. Hænderne grove, ansigtet lige så omhyggeligt glatbarberet som hendes morfars, uden den mindste skygge.

“Se på Milo, mor.” Agnes peger på terrieren, som har sat sig ned ved Kleins venstreben, stadig med blikket klistret til manden. “Jeg har aldrig set ham sådan før.” Tonefaldet overrasker hende. Agnes lyder næsten ... glad.

“Det ser ud til, at du har et godt tag på hunde,” får Anna sagt. Klein nikker. Ansigtet er unaturligt stift, næsten som en maske.

“Så det er dig, der skal afløse Henry Morell.” Sætningen er mere konstaterende end spørgende. Det ser ud, som om manden har mere at sige, men Kald-mig-Lasse bryder ind.

“Klein, hvor er det godt, du kommer! Jeg skulle lige til at vise Anna prædikosalen.” Juristen vender sig om mod hende. “Klein her er Elisabeth Vidjes forvalter. Hvis der opstår nogen som helst problemer med huset, eller der er noget, I har brug for, så ringer I bare til ham. Änglaberga ligger kun et par kilometer herfra ad den store vej, så han kan komme med det samme, ikke sandt, Klein?”

Klein grynter noget, som sikkert er et bekræftende svar, inden han kigger over mod skoven, mens Kald-mig-Lasse præsenterer sig for Agnes. Anna hører ham sige, at han har en søn på hendes alder, inden han viser dem ind i huset igen.

“Træd forsigtigt, trappen er stejl.” Kald-mig-Lasse tager teten og fører dem op ad trætrappen. Gelænderet i den ene side er så blankslidt, at det føles lakeret. På den sidste meter kan man ane ovale farveklatter i et væld af nuancer på væggen under stangen, og der går et øjeblik, inden hun forstår, at det er fingeraftryk.

Lyset oppefra bliver mere og mere intenst, og for enden af trappen er det så stærkt, at de alle fire bliver stående et par sekunder, så øjnene kan vænne sig til det. Der er åbent til kip i salen, der breder sig over hele etagen. Tre af væggene, gulvet, loftet, murstenene og de gamle tagbjælker er hvidmalede, og i langsiden i den anden ende er et gigantisk hvælvet vindue, som forstærker det sakrale indtryk. Ruderne mellem sprosserne er ganske vist ikke farvede, men det behøver de heller ikke.

“Se Herrens bjerg,” smiler Kald-mig-Lasse og slår ud med hånden.

Huset må balancere på kanten af en klippe, for hun kan ikke se nogen have under vinduet. Der er kun himmel og trækroner, og meget længere væk skove, marker og landsbyer i et glødende efterårsfarvet kludetæppe, der strækker sig hele vejen ud til disen i horisonten.

Hun har set udsigten på billederne, han har sendt, og alligevel overvælder panoramaet hende. Det er snart femogtredive år siden, hun sidst sneg sig ind for at beundre litografiet derhjemme i den fine stue. Og ikke desto mindre kan hun straks genkende motivet. Farverne, dybden, følelsen af ro. Af tryghed.

“Wauw,” sukker Agnes, samtidig med at hun knipser med kameraet, og Anna ved ikke, om det er datterens tonefald, lyset eller farveeksplosionen, der breder sig ud foran dem, der får det til at stikke i halsen på hende.

Det var rigtigt at flytte herud, tænker hun, mens Agnes' kamera knipser ivrigt. Alt bliver godt. Hun har gentaget det mantra mange gange de seneste uger. Men for første gang tror hun næsten på det selv.

“Skånes tag,” smiler Kald-mig-Lasse glad. “Man kan se Øresundsbroens pyloner med en god kikkert i klart vejr. De er mere end 70 kilometer væk.”

Han lader Agnes fotografere udsigten et par minutter, inden han viser dem resten af salen. Forklarer, at den lille trappe, de lige gik op ad, engang har været prædikantens smutvej til tjenesteboligen. Han fremviser det gamle, hæse harmonium, som stadig fungerer, og derefter trappen, som fører ned til den afspærrede port ud mod gårdspladsen. Agnes' kamera sluger hver eneste detalje, og Anna klamrer sig til følelsen af tryghed, forsøger at bilde sig selv ind, at den er kommet for at blive.

“Som jeg skrev i min mail, er Tabor en af de mest attraktive ejendomme i hele Skåne,” siger Kald-mig-Lasse. “Elisa-

bet Vidje har fået masser af tilbud på huset gennem årene, en af de interesserede var særligt vedholdende. Men Elisabet har altid sagt nej, uanset hvilken pris hun fik tilbudt. Er det ikke sandt, Klein?”

Den ældre mand svarer ikke. Han står stadig næsten helt stille henne ved trappen.

Kald-mig-Lasse og Agnes fortsætter ned i den anden ende af salen, der hvor alteret engang må have stået, og Anna skal lige til at følge efter. Klein bliver derimod stående, han lader ikke til at ville fortsætte ind i salen. Milo sidder på gulvet ved hans venstre side, kigger fortsat på ham med det tilbedende, beundrende blik, hun aldrig har set før. Klein siger ikke noget, rører sig ikke. Og alligevel er der noget ved hele hans adfærd, som får hendes politiintuition til at røre på sig. Som om han anstrenger sig for at skjule noget bag den stive maske.

“Hvad er det her for et maleri?” hører hun Agnes sige fra den anden ende. “Var det altertavlen?”

“Nej, vægmaleriet er kommet til senere. Kender du Karl-Jo?”

“Karl-Johan Vidje?” siger Agnes og lyder næsten fornærmet. “Selvfølgelig. Vi har læst om alle de store. Jeg går på en æstetisk orienteret skole.” Agnes sænker kameraet, kaster et vredt blik hen på Anna. “*Gik* på en æstetisk orienteret skole, mener jeg.” Agnes’ syrlige tonefald fejer illusionen om trykthed til side og erstatter den med den sædvanlige gnavende uro.

“Hvor dejligt,” smiler Kald-mig-Lasse uden at lade sig mærke af hendes tonefald. “Så ved du måske allerede, at Tabor var Karl-Jos atelier, indtil han blev for syg til at arbejde. Man kan nærmest stadig se hans fingeraftryk på gelænderet.” Han peger hen mod trappen. “Det her maleri var det sidste, Karl-Jo gjorde færdig,” fortsætter Kald-mig-Lasse, og Agnes’ kamera begynder atter at knipse.

“Karl-Jo blev ramt af en svær øjensygdom, som til sidst

gjorde ham næsten helt blind. Men han nægtede at flytte herfra, før vægmaleriet var færdigt, selvom det tog ham næsten ti år.”

Anna går nærmere. Langsomt, næsten andægtigt. Maleriet er enormt, mindst seks meter langt og tre meter højt, og det dækker dermed det meste af endevæggen. Motivet er en sø omkranset af skov. Flade og spidse klipper omgivet af efterårsfarvede træer mod en urolig himmel. Farverne er dæmpede, vandoverfladen næsten helt mørk. Man kan ane hvide regnstænk hist og her, de forstyrrer den sorte overflade, bryder bladenes og klippernes spejlinger, og vandoverfladen ændrer form. Nuanceforskellene forandrer sig, når man nærmer sig, og det får vandet til at føles næsten levende. Hun ved ikke særligt meget om malerkunst, men hun forestiller sig, at den effekt kræver dygtighed. Hun fortsætter fascineret. Illusionen af bevægelser bliver stærkere, jo nærmere hun kommer, men samtidig stiger fornemmelsen af uro. Hun gør sit yderste for at stå imod. Vil ikke høre, hvad den har at sige.

En lille lyd får hende til at kaste et blik over skulderen. Klein har taget et par skridt ind i prædikesaalen. Han står vendt mod vægmaleriet med hænderne foldet foran sig, næsten som i bøn. Sammenbidte tænder, mørke øjne. Huden over panden og kinderne er tynd, får knoglerne inde under til at stå tydeligt frem, præcis som i Håkans sidste uger.

Søde Anna, hjælp mig!

Hjælp mig!

Uroen bryder gennem hendes forsvar, trænger ind i hendes bevidsthed som en jagende efterårsvind og hvisker med hendes egen stemme, at alt det her – flytningen, det nye arbejde, hendes og Agnes' nye liv – er en fejltagelse.